

МОЄ ОНОВЛЕНЕ СЕЛО

5 серпня 1975 року.

творчо, з вогником. Свідченням цього є високі нагороди Батьківщини, якими відзначені кращі з кращих. Груді водія, «степового корабля» Д. О. Красвського прикрашають ордени Трудового Червоного Прапора та «Знак Пошани», депутата районної Ради телятниці Ф. Ю. Вознюк — Слави III ступеня, доярки члена КПРС Н. В. Денисюк — «Знак Пошани».

І не тільки добре працюють односельчани. Вечорами їх можна бачити на репетиції хору чи з музикальним інструментом, з книжкою в руках або на перегляді цікавого кінофільму.

Головниця будується, оновлюється, вчиться, справляє торжества за новими обрядами, співає. Це свідчення духовного зростання трудівників. соціальних змін, які сталися, за останні роки.

Н. СЕНЧУК
сількор.

продукції, виділяти більш її для потреб колгоспників, зміцніла і кормова база тваринництва.

Значно зросла продуктивність громадського поголів'я. Наприклад, надій на фуражну корову лише за останні 4 роки підвищився на 500 кілограмів.

Зрозуміло, збільшення виробництва продукції полів і ферм само по собі не сталося. Йому передувала копітка організаторська робота партійного осередку, правління колгоспу, наполеглива праця хлібодарів, творчість, ініціатива, завзяття всіх трудівників.

Покращення виробничих показників дало змогу зміцнити фінансовий стан господарств. Якщо в 1970-му чистий дохід становив 148,6 тисячі карбованців, то у визначальному 283. В зв'язку з цим більше коштів стало

використовуватись на придбання техніки, будівництво виробничих і культурно-побутових приміщень, оплату праці і допомогу колгоспникам. Сьогодні на полях господарства працюють потужні Т-150 К, комбайни «Колос». На молочно-товарній фермі обладнано дві доїльні установки, а тому з'явилась нова спеціальність — майстер машинного доїння, ним першим став О. Ф. Лавренюк. Незабаром закінчиться спорудження комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби. Тут буде можливість тваринникам не тільки високопродуктивно працювати, а й підвищувати фаховий рівень, відпочити, при потребі одержати медичну допомогу і замовити гарячий сніданок чи обід.

Що ж до життєвого рівня моїх односельчан, то

вн, в першу чергу, підвищився за рахунок зростання оплати праці. Якщо в 1971 році на людино-день було виплачено 3,06 карбованця, то торік 3,34. До того ж десятки тисяч карбованців одержали колгоспники додаткової оплати, премій, в порядку допомоги малозабезпеченим сім'ям та з інших статей суспільного фонду споживання.

Останнім часом сільська Рада та правління колгоспу допомогли перебраться з хуторів в село багатьом трудівникам. Нові оселі в Головниці звели доярка Н. Ф. Свинар, механізатори І. О. Користятинець, О. П. Горбалюк та інші. їм надавалась допомога, як будівельними матеріалами, так і транспортом.

Багато уваги приділяється і зміцненню здоров'я

в'я колгоспників. За минулі чотири роки в будинках відпочинку, санаторіях, на курортах побували майже 50 чоловік, серед них член буряківничої ланки Я. П. Семеник, комбайнер Д. О. Красвський, ветеран війни і найстаріший механізатор К. К. Дмитрук, доярка С. К. Панчук.

Відрадно відмітити, і те, що значно зріс об'єм послуг, які може надавати нам сільський побутовий комбінат. Сьогодні в ньому можна замовити верхній чоловічий і жіночий одяг, різне взуття та багато іншого.

Вже звичними стали в домівках колгоспників телевізори, пральні машини, холодильники...

Працюють люди в громадському господарстві